

מסמך 188

מסמך 188

הזמן בקבר

מעט מאוד ידוע לנו על פרק הזמן בין היממה-ומחציתה בקריירה של מיכאל עלי אדמות, שבמהלכו שכבה גופתו של ישוע בקבר של יוסף: פרק הזמן למן מותו על הצלב ועד לתחייתו מן המתים. נוכל לספר על אודות קבורתו של בן האדם ולהעלות על הכתב ברישומים האלה את המאורעות אשר קשורים לתחייתו, ואולם לא נוכל לספק לכם מידע מהימן רב על אודות מה שהתרחש באמת במשך שלושים-ושש השעות האלה, מהשעה שלוש אחרי הצהריים של יום שישי ועד לשעה שלוש לפנות בוקר של יום ראשון. התקופה הזו בקריירה של המאסטר החלה מעט לפני שהחיילים הרומיים הורידו את ישוע מן הצלב. הוא היה תלוי על הצלב במשך כשעה לאחר מותו. והם היו מורידים אותו מוקדם יותר, אך הריגתם של שני השודדים עיכבה את הדבר.

שליטי היהודים תכננו להשליך את גופתו של ישוע אל בורות הקבורה הפתוחים של גיהנום, אשר מדרום לעיר; היה זה המנהג להיפטר כך מגופות קורבנות הצליבה. אילו נהגו בהתאם לתוכנית הזאת, גופתו של המאסטר הייתה מושארת למאכל חיות השדה.

בינתיים הלכו יוסף הרמתי וניקודמוס אל פילטוס על-מנת לבקש את גופתו של ישוע ולהניח אותה לקבורה ראויה. היה זה מנהג נפוץ שחבריו של הנצלב שיחדו את השלטונות הרומיים על-מנת לקבל את גופות חבריהם. יוסף לקח אתו סכום כסף גדול בבואו אל פילטוס, למקרה שיזדקק לשלם תמורת הרשות לקבור את ישוע באחוזת קבר פרטית. ואולם פילטוס לא רצה לקבל כסף על הדבר. מיד כאשר שמע את הבקשה, הוא חתם על הצו אשר אישר ליוסף ללכת אל גולגותא ולקבל בעלות מלאה ומידית על גופת המאסטר. בינתיים, משסופת החול שככה באופן ניכר, יצאה לכיוון גולגותא קבוצת יהודים, נציגי הסנהדרין, על-מנת לוודא שגופתו של ישוע מושלכת יחד עם גופות השודדים אל בורות הקבורה הציבוריים הפתוחים.

1. קבורתו של ישוע

כאשר הגיעו יוסף וניקודמוס אל גולגותא, הם ראו את החיילים מורידים את גופתו של ישוע מן הצלב ואת נציגי הסנהדרין עומדים בצד על-מנת לוודא שאיש מחסידיו של ישוע לא ימנע את השלכתה אל בורות הקבורה של הפושעים. כאשר הציג יוסף לקנטוריון את הצו של פילטוס אשר נגע לגופת המאסטר, החלו היהודים לעורר סערה ותבעו לקבל לרשותם את הגופה. בכעסם הם ניסו לקחת את הגופה בכוח, וכאשר הם ניסו לעשות זאת, ציווה הקנטוריון על ארבעה מחייליו לעמוד לצידו, ובחרבות שלופות הם הגנו על גופתו של המאסטר, אשר הייתה מוטלת שם על-פני האדמה. הקנטוריון הורה לחיילים האחרים לעזוב את שני השודדים ולהניס את ההמון היהודי הזועם. כאשר הסדר הושב על כנו, קרא הקנטוריון את האישור אשר כתב פילטוס באוזני היהודים, זו הצידה ואמר ליוסף: "גופה זו נתונה לכם לעשות בה ככל שתראו לנכון. אני וחיילי נעמוד כאן בכדי לוודא שאיש לא יתערב."

אדם צלוב לא הורשה להיקבר בבית עלמין יהודי; החוק אסר זאת מפורשות. יוסף וניקודמוס הכירו את החוק הזה, ולכן בדרכם אל גולגותא החליטו לקבור את ישוע באחוזת הקבר החדשה של משפחתו של יוסף, אשר נחצבה במערת סלע ושכנה מרחק קצר צפונית לגולגותא, מעבר לדרך המובילה לשומרון. איש עדיין לא נקבר שם, והם חשבו כי ראוי שהמאסטר יובא לשם למנוחות. יוסף אכן האמין כי ישוע יקום מן המתים, אך ניקודמוס היה מסופק מאוד בכך. שני חברי הסנהדרין הללו לשעבר שמרו על אמונתם בישוע פחות או יותר בסתר, אף כי עמיתיהם לסנהדרין חשדו

בהם זה מכבר, ואפילו לפני שפרשו מן המועצה. מאותו יום ואילך הם היו התלמידים המפורסמים ביותר של ישוע בכל רחבי ירושלים.

בסביבות השעה ארבע-וחצי, מצעד הלוויה של ישוע מנצרת החל לעשות את דרכו מגולגותא אל עבר קבר יוסף, אשר מעבר לדרך. הגופה נעטפה בתכריכי בד וארבעת הגברים נשאו אותה, כאשר הנשים המשגיחות הנאמנות מן הגליל הלכו בעקבותיהם. בני התמותה אשר נשאו את גופתו הפיזית של ישוע אל הקבר היו: יוסף, ניקודמוס, יוחנן והקנטוריון הרומי.

הם נשאו את הגופה אל תוך הקבר, חלל אשר שטחו היה כמטר רבוע אחד, ושם הם מיהרו להכין את הגופה לקבורה. היהודים לא באמת קברו את מתיהם; הלכה למעשה, הם חנטו אותם. יוסף וניקודמוס הביאו עמם כמויות גדולות של מור ומשחות, וכעת עטפו את הגופה בתחבושות אשר נספגו בתמיסות האלה. לאחר שסיימו את מלאכת החניטה, הם קשרו מטפחת על פניו, עטפו את הגופה בתכריכי בד, והניחו אותה אחר כבוד על מדף אשר בתוך הקבר.

לאחר שהניחו את הגופה בקבר, הורה הקנטוריון לחייליו לסייע בגלילת אבן הגולל אשר חסמה את פתח הקבר. אז יצאו החיילים אל עבר גיהנום עם גופות השודדים, ואילו האחרים שבו בצער אל ירושלים על-מנת לקיים את מצוות הפסח כדת משה.

קבורתו של ישוע התבצעה בחיפזון משום שהיה זה ערב הפסח וערב שבת והשבת עמדה כבר להיכנס. הגברים מיהרו לשוב אל העיר, ואולם הנשים התעכבו לצד הקבר עד אשר היה חשוך מאוד.

לכל אורך ההתרחשות הזו, הנשים הסתתרו בסמוך למקום שבו הובא המאסטר למנוחות וצפו בכל שהתרחש. הם הסתתרו כך משום שנאסר על נשים להתרועע עם גברים בשעות שכאלה. הנשים האלה סברו כי ישוע לא הוכן כראוי לקבורה, והן הסכימו בינן לבין עצמן לשוב אל ביתו של יוסף בכדי לנוח בשבת, להכין תבלינים ומשחות ולחזור בבוקר יום ראשון בכדי להכין את גופתו של המאסטר למנוחות. הנשים אשר היו ליד הקבר באותו ערב יום שישי היו: מרים המגדלית, מרים אשת קלופס, מרתה, אחות נוספת של אם ישוע, ורבקה מציפורי.

פרט לדוד זבדיה וליוסף הרמתי, אך מעט מתלמידיו של ישוע אכן האמינו, או הבינו, כי הוא עתיד לקום לתחייה ביום השלישי.

2. אבטחת הקבר

גם אם חסידיו של ישוע לא זכרו את הבטחתו לקום מן הקבר לאחר שלושה ימים, אויביו אכן זכרו זאת. הכוהנים הגדולים, הפרושים והצדוקים זכרו את הדיווחים לפיהם הוא אמר כי יקום לתחייה.

בליל יום שישי הזה, בחצות לערך ולאחר שסעודת הסדר הסתיימה, נקבצו כמה ממנהיגי היהודים בביתו של כיפא בכדי לדון בחששותיהם באשר להכרזת המאסטר כי הוא יקום לתחייה לאחר שלושה ימים. הפגישה הסתיימה במינויה של ועדה בת כמה מחברי הסנהדרין, אשר נועדה לבקר את פילטוס מוקדם בבוקר יום המחרת ולבקש באופן רשמי מטעם הסנהדרין כי שומר רומי יוצב לפני קברו של ישוע, זאת בכדי למנוע מחבריו של ישוע מלחבל בקבר. אמר דובר הוועדה הזו לפילטוס: "אדוני, זוכרים אנו כי הרמאי הזה, ישוע מנצרת, אמר, בעודו בחיים, כי 'ביום השלישי אקום שוב'. באנו, אפוא, בכדי לבקשך לצוות לאבטח את מערת הקבר מפני חסידי, לפחות עד היום השלישי. אנו מאוד חוששים כי חסידי יבואו ויגנבו אותו בלילה ויכריזו בפני העם כי הוא קם לתחייה מן המתים. אם תרשה שכך יקרה, השגיא הזו תהיה חמורה הרבה יותר מאשר להתיר לו להישאר בחיים."

אמר פילטוס לאחר ששמע את בקשת הסנהדרין: "אתן לכם משמר בן עשרה חיילים. לכו לכם ואבטחו את הקבר." הם שבו אל המקדש, לקחו עשרה שומרים משלהם ובבוקר יום השבת הזה צעדו אל הקבר של יוסף עשרה שומרים יהודיים ועשרה חיילים רומאים על-מנת לשמש ככוח שמירה על הקבר. האנשים הללו גלגלו אבן גולל נוספת וחתמו על האבנים את חותמו של פילטוס, בכדי שלא ייזו את האבנים בלא ידיעתם. ועשרים האנשים הללו נותרו לשמור שם עד לשעה שבה ישוע קם לתחייה, והיהודים הביאו להם מזון ומשקה.

3. במהלך יום השבת

במהלך יום השבת הזה המשיכו השליחים והתלמידים להסתתר, ואילו ירושלים כולה דיברה על מות ישוע על הצלב. בזמן הזה היו בירושלים כמעט מיליון וחצי יהודים אשר הגיעו מכל קצוות האימפריה הרומית וממסופוטמיה. היה זה תחילתו של שבוע הפסח, וכל עולי הרגל הללו אשר היו בעיר היו עתידים ללמוד על אודות תחייתו של ישוע מן המתים ולקחת את הדיווחים עמם בחזרה אל בתיהם.

בשעה מאוחרת של מוצאי השבת, זימן יוחנן מרקוס את אחד-עשר השליחים אל החדר נסתר בבית אביו, ושם, ממש לפני חצות הליל, התקבצו כולם באותו אולם עליון אשר בו סעדו את הסעודה האחרונה עם המאסטר יומיים לפני כן.

במוצאי השבת, מעט לפני שעת השקיעה, יצאו מרים אם ישוע, רות ויהודה בחזרה אל בית עניא על-מנת להצטרף אל משפחתם. דוד זבדיה נשאר בביתו של ניקודמוס, שם קבע מראש להיפגש עם שליחיו בשעה מוקדמת בבוקר יום ראשון. נשות הגליל, אשר הכינו תמציות ומשחות על-מנת להוסיף ולחננו את גופתו של ישוע, נמצאו בביתו של יוסף הרמתי.

איננו מסוגלים לתת הסבר מלא למה שקרה לישוע מנצרת במשך פרק הזמן בן היממה-ומחציתה שבו הוא היה אמור לשכב לכאורה בקבר החדש של יוסף. ככל הנראה, הוא מת על הצלב את אותו מוות טבעי אשר כל בן-תמותה אחר היה מת באותן נסיבות. שמענו אותו אומר, "אבי, בידך אפקיד רוחי." איננו מבינים לגמרי את משמעות ההכרזה הזו, שכן מכוונן המחשבה שלו כבר מזמן הפך לאישי, ועל-כן התקיים באופן בלתי-תלוי מקיומו של ישוע כאדם בן-תמותה. מכוונן המחשבה של המאסטר אשר הפך לאישי לא יכול היה להיות מושפע באופן כלשהו ממותו הפיזי על הצלב. ככל הנראה, מה שישוע הפקיד בידי האב היה המשלים הרוחני לעבודתו של המכוונן בתחילת דרכו, העבודה אשר נועדה להפוך את הדעת האנושית לרוחנית, וזאת על-מנת לאפשר להעביר את הרישום של ההתנסות האנושית אל העולמות העליונים. ככל הנראה, חייבת להיות מציאות רוחנית כלשהי בהתנסותו של ישוע אשר מקבילה לטבע הרוחני, או לנשמה, של בני התמותה אשר צומחים-באמונתם בעולמות. ואולם, זוהי דעתנו בלבד – איננו יודעים באמת מהו הדבר אשר הפקיד ישוע בידי אביו.

הננו יודעים כי גופו הפיזי של המאסטר נח שם בקבר של יוסף עד לשעה שלוש לפנות בוקר יום ראשון לערך, ואולם איננו בטוחים בוודאות באשר למעמד של אישיותו של ישוע במשך שלושים-ושש השעות האלה. יש והעזנו לעיתים לנסות ולהסביר לעצמנו את הדברים הללו באופן הבא:

1. תודעת הבורא של מיכאל בוודאי הייתה חופשית לחלוטין, ובאופן נרחב, מן הדעת בת התמותה אשר אליה היא נקשרת בעת ההתגשמות הפיזית.

2. הננו יודעים כי מי שהיה מכוונן המחשבה של ישוע נכח בכדור הארץ במהלך פרק הזמן הזה, ופיקד באופן אישי על צבאות השמיים אשר התאספו.

3. זהות הרוח אשר רכש האדם מנצרת, זו אשר נבנתה במהלך חייו בגוף, ראשית כתוצאה של מאמציו הישירים של מכוון המחשבה ולאחר מכן הודות להתאמה המושלמת שהוא עצמו הגיע אליה בין הצרכים הפיזיים לבין הדרישות הרוחניות של הקיום האידיאלי כאדם, ואשר הושגה בשל בחירתו המתמדת לעשות את רצון האב, ודאי הופקדה למשמורת של אב פרדיס. האם מציאות הרוח הזו שבה בכדי להיות חלק מן האישיות אשר קמה לתחייה, את זאת איננו יודעים, אך הננו סבורים כי אכן כך היה. ואולם יש ביקום כאלה הסבורים כי זהות-נשמה זו של ישוע נחה כעת "בחיק האב", וכי היא תשחרר בעתיד בכדי להוביל את סגל הסופיונות של נבאדון להגשמת ייעודו ביקומים אשר לא נבראו עדיין באזורי החלל החיצון אשר טרם אורגנו.

4. הננו סבורים כי תודעתו האנושית, או בת התמותה, של ישוע, ישנה במהלך שלושים-ושש השעות האלה. יש לנו סיבה להאמין כי ישוע האדם לא היה מודע לדבר ממה שאירע ביקום במשך פרק הזמן הזה. עבור התודעה בת התמותה, נדמה היה כאילו לא חלף כל זמן; התחייה באה מיד ברגע של שנת המוות.

זה כל מה שאנחנו יכולים לרשום באשר למעמד של ישוע בזמן ששהה בקבר. קיימות מספר עובדות התואמות את המתרחש ואשר נוכל להתייחס אליהן, ואולם הננו רחוקים מלהיות מוסמכים לפרש אותן.

באולמות התחייה העצומים של העולם העליון הראשון של שטניה, ניתן לחזות כעת במבנה מורונטי-חומרי מרהיב אשר ידוע בכינוי "האנדרטה של מיכאל", ואשר חתום כעת בחותמו של גבריאל. האנדרטה הזו הוקמה זמן קצר לאחר עזיבתו של מיכאל את העולם הזה, והיא נושאת את הכותרת: "לזכר תקופת המעבר בן התמותה של ישוע מנצרת באורנטיה".

קיימות רשומות המעידות כי בפרק הזמן הזה התכנסה המועצה העליונה של סאלווינגטון, מועצה בת מאה חברים, לפגישת ניהול באורנטיה כאשר בראשה ישב גבריאל. קיימות גם רשומות המעידות על כך שבפרק הזמן הזה תקשרו עתיקי היום מאורסה עם מיכאל באשר למעמד היקום של נבאדון.

הננו יודעים כי לפחות מסר אחד הועבר בין מיכאל לבין עמנואל אשר בסאלווינגטון בעת שגופתו של המאסטר נחה בקבר.

קיימת סיבה טובה להאמין כי אישיות כלשהי ישבה בכיסאו של קליגאסטיה במועצת המערכת של הנסיכים הפלנטאריים בירושם, אשר התכנסה בעוד גופתו של ישוע נחה בקבר.

רשומות עדנטיה מעידות על כך שאב הקונסטלציה של נורלטיאדק נמצא באורנטיה, וכי הוא קיבל הנחיות ממיכאל בזמן הזה של השעות בקבר.

וכן קיימות הוכחות רבות אחרות המצביעות על כך שלא כל אישיותו של ישוע ישנה ללא הכרה בזמן מה שנדמה כמוות הפיזי.

4. משמעות המוות על הצלב

אף-על-פי שישוע לא מת כך על הצלב על-מנת לכפר על עוונות האנושות, ואף לא על-מנת לפלס ביעילות את הדרך אל לבו של אל כעוס אשר אינו סולח; אפילו שבן האדם לא הציע את עצמו כקורבן לפיוס זעמו של האל, וכך לפתיחת הדרך לגאולתו של האדם החוטא; על-אף שהרעיונות הללו של כפרה ופיוס הינם שגויים, קיימות משמעויות נלוות למוות הזה של ישוע על הצלב, אשר

אין להתעלם מהן. עובדה היא כי אורנטיה ידועה בעולמות המיושבים השכנים בשם "העולם של הצלב".

ישוע ביקש לחיות חיים בני תמותה מלאים כאדם בגוף בשר ודם באורנטיה. המוות הוא חלק שגרתי מן החיים. המוות הינו האקט האחרון בדרמת החיים. גם אם ראוי כי תנסו להתחמק מן הפירושים הכוזבים ומן האמונות הטפלות הקשורות למוות על הצלב, עליכם להיזהר לבל תשגו את השגיאה הגדולה ולא תבחינו במשמעות האמיתית ובחשיבות האמיתית של מות המאסטר.

האדם בן התמותה מעולם לא היה בבעלות הארכי-רמאים. ישוע לא מת על-מנת לשלם כופר עבור חילוץ האדם ממלתעות השליטים המושומדים ונסיכי הספרות אשר סטו מדרכם. האב שבשמיים מעולם לא העלה בדעתו להרשיע, ובחוסר-צדק כה משוע, נשמה בשל חטאי אבותיה. אף מותו של המאסטר על הצלב לא היה קורבן אשר נועד לשלם לאל חוב שהאנושות חבה לו.

לפני שישוע חי עלי אדמות, אפשר שהייתם יכולים להאמין בצדק באלוהים מעין זה, ואולם לא כך הדבר מאז שהמאסטר חי ומת בקרבכם. משה לימד על אודות הכבוד והצדק של אלוהים בורא; ואילו ישוע הציג את דמותו האוהבת והרחומה של אב שמימי.

ייתכן שהטבע החייתי – הנטייה לעשות את הרע – הינה תורשתית, אך החטא איננו עובר בתורשה מן ההורה אל ילדו. החטא הינו ההתמרדות המודעת והמכוונת של יצור רצוני יחיד כנגד רצון האב וכנגד חוקי הבנים.

ישוע חי ומת עבור יקום שלם, לא רק עבור עמי עולם כזה או אחר. בעוד שבני התמותה אשר בעולמות זכו לגאולה עוד לפני שישוע חי ומת באורנטיה, עובדה היא כי משימת המתת שלו בעולם הזה האירה באופן משמעותי את נתיב הגאולה; ומותו תרם רבות לכך שהישרדות בן התמותה לאחר מות הגוף הינה עובדה ברורה וודאית.

אף-על-פי שנתקשה לדבר על ישוע כעל מקריב, מכפר או משחרר, בהחלט נכון לחלוטין להתייחס אליו כאל גואל. לעד הוא הפך את נתיב הגאולה (ההישרדות) לברור יותר, ודאי יותר; הוא הראה בצורה טובה וודאית יותר את נתיב הגאולה לכל בני התמותה בכל עולמות היקום של נבאדון.

לאחר שאתם מבינים את הרעיון כי אלוהים אכן הינו אב אוהב, המושג היחיד שישוע לימד מעודו, מאותו רגע ואילך שומה עליכם להיות נאמנים לכך ולנטוש לחלוטין את כל התפישות הפרימיטיביות על אודות אלוהים כמלך זועף, שליט נוקשה וכל-יכול אשר עיקר סיפוקו בא לו ממציאת שגיאות נתיניו ומהענשתם כראוי, אלא אם כן הווייה כלשהי אשר כמעט שקולה לו תתנדב לסבול במקומם, להקריב את עצמה ולמות כתחליף במקומם. כל רעיונות הכופר והכפרה אינם תואמים את המושגים על אודות האלוהות אשר לימד והדגים ישוע מנצרת. אהבתו האינסופית של האל אינה משנית לשום-דבר אחר בטבע האלוהי.

כל המושגים האלה של כפרה וקורבן אשר מוביל לגאולה, נובעים מאנוכיות ומתבססים עליה. ישוע לימד כי המושג העליון של אחוות מאמיני הרוח הינו שירות הזולת. כל המאמין באבהותו של האל יכול להתייחס לגאולה כמובנת-מאליה. דאגתו העיקרית של המאמין לא צריכה להיות גאולתו האישית, אלא הדחף הזולתני לאהוב, ומתוך כך לשרת את הזולת, ממש כשם שישוע אהב את בני האדם ושירת אותם.

מאמינים אמיתיים גם אינם חוששים כל-כך מעונש עתידי אשר יקבלו על חטאיהם. המאמין האמיתי דואג אך ורק מן הנפרדות שלו מן האל בהווה. אכן, אבות חכמים עלולים להעניש את

בניהם, אך הם יעשו כן מתוך אהבה ובמטרה לתקן את דרכיהם. הם אינם מענישים מתוך כעס, ואף אינם גוערים בכדי להתנקם.

ואפילו אם אלוהים היה מלך נוקשה ודיין היקום אשר עבורו החוק מצוי מעל לכל, הוא בוודאי לא היה מסופק מן השיטה הילדותית שבה החף מפשע סובל עבור הפושע עצמו.

הדבר הכביר באשר למותו של ישוע, מה שתורם להעשרת החוויה האנושית ולהאדרת נתיב הגאולה, איננו העובדה שהוא מת, כי אם הרוח אשר אין-ישווה-לה והאופן הנשגב שבהם הוא פגש את פני המוות.

כלל הרעיון של כופר הכפרה שם את הגאולה במישור לא-מציאותי; מושג שכזה הינו פילוסופי גרידא. הגאולה האנושית הינה אמיתית; היא מבוססת על שתי מציאויות שאותן יכולה אמונת היצור לתפוש, וכך לשלבן בחוויה היחידנית של האדם: עובדת אבהותו של האל והאמת אשר נובעת ממנה – אחוות האדם. אמת היא, אחרי ככלות הכול, ש"מוחלים לכם על חובכם, כפי שאתם מוחלים לחייבים לכם."

5. שיעורים מן הצלב

הצלב של ישוע מדגים את מסירותו העילאית של הרועה האמיתי לצאן מרעיתו, ואפילו לאלה מקרב צאנו אשר אינם ראויים לה. הוא מציב לעד את יחסיהם של האל והאדם במישור המשפחתי. אלוהים הוא האב; האדם הוא בנו. האהבה, אהבת אב לבנו, הופכת לאמת המרכזית במערכת היחסים שבין הבורא לבין הברוא ביקום – ולא מערכת היחסים של צדק של מלך המבקש לבוא על סיפוקו באמצעות הסבל והעונש אשר הטיל על הנתין עושה-הרע.

הצלב מדגים לעד כי יחסו של ישוע כלפי החוטאים לא היה של גינוי ואף לא של מחילה, כי אם יחס של גאולה נצחית ואוהבת. ישוע אכן הינו גואל, במובן הזה שחייו ומותו אכן שכנעו אנשים לדבוק בטוב ובהישרדות של צדק. ישוע אהב אנשים עד כדי כך שאהבתו עוררה תגובה של אהבה בלבם. האהבה אכן מדבקת, ולעד הינה יצירתית. מותו של ישוע על הצלב הוא ביטוי לאהבה חזקה דיה ואלוהית דיה בכדי למחול על החטא ובכדי לבלוע את כל עשיית הרע. ישוע גילה לעולם הזה מידה גבוהה יותר של צדיקות מזו של הצדק עצמו – מן ההבחנה הטכנית בין טוב לרע. האהבה האלוהית איננה רק מוחלת על השגיאות; למעשה היא סופגת אותן ומחסלת אותן. מחילת האהבה מתעלה הרבה מעל למחילת הרחמים. הרחמים מסיטים את אשמתו של הפושע הצידה; ואולם האהבה לעד תחסל את החטא ואת החולשה אשר נובעת ממנו. ישוע הביא לאורנטיה צורת חיים חדשה. הוא לימד אותנו לא להתנגד לרוע, אלא למצוא דרכו את הטוב אשר מחסל אותו בפועל. הסליחה של ישוע איננה מחילה; היא הינה גאולה מפני ההרשעה. הגאולה אינה ממעיטה בערכן של השגיאות; היא מתקנת אותן. אהבת אמת איננה מתפשרת עם השנאה, ואף לא מוחלת לה; היא מחסלת אותה. אהבתו של ישוע לעולם לא תסתפק במחילה. אהבתו של המאסטר מרמזת על שיקום, על גאולת-נצח. אכן ניתן לדבר על גאולה במובנים של פדות, אם הכוונה היא לשיקום נצחי.

ישוע הצליח, בכוח אהבתו האישית לאדם, למוטט את אחיזת החטא והרשע באדם. ובכך הוא שחרר את האדם לבחור בדרך חיים טובה יותר. ישוע הדגים גאולה מן העבר, אשר כשלעצמה הבטיחה ניצחון בעתיד. וכך מביאה המחילה לגאולה. כאשר לב האדם מכיר לחלוטין ביפי אהבת האל, זו מחסלת לגמרי את קסם החטא ואת כוח הרשע.

סבלו של ישוע לא הוגבל לצלב עצמו. לאמיתו של דבר, במשך יותר מעשרים-וחמש שנים סבל ישוע סבל ממשי ודחוס על צלב הקיום האנושי. ערכו האמיתי של הצלב נובע מן העובדה שהיה זה הביטוי העילאי והסופי לאהבתו – ההתגלות השלמה של רחמיו.

במיליוני עולמות מיושבים, עשרות טריליוני יצורים אשר היו עשויים להתפתות לזנוח את המאבק המוסרי, ולוותר על הקרב הטוב של האמונה, הציצו פעם אחת נוספת בישוע על הצלב והמשיכו משם קדימה, מלאי השראה למראה האלוהים אשר מקריב את חייו בגוף בשירות הבלתי-אנוכי לאדם.

ניצחון המוות על הצלב מסתכם ביחסו של ישוע כלפי תוקפיו. בכך שנשא תפילה ואמר, "סלח להם, אבא, שכן הם אינם יודעים מה הם עושים", הפך את הצלב לסמל הנצחי של ניצחון האהבה על השנאה וניצחון האמת על הרשע. יקום שלם נדבק ממסירות האהבה הזו; התלמידים נדבקו מן המאסטר. וכך אמר מורה הבשורה הראשון, אשר נדרש להקריב את חייו בשירותה, "אל תשמור להם את החטא זה".

הצלב פונה פנייה עילאית אל המיטב שבאדם, זאת מכיוון שהוא מעיד על משהו אשר היה מוכן להקריב את חייו בשירות הזולת. לא יוכל אדם לרחוש אהבה גדולה מזו: שיהיה מוכן להקריב את חייו עבור חבריו – וישוע אהב אהבה כזו שהיה מוכן להקריב את חייו עבור אויביו, אהבה גדולה יותר מכל אהבה אחרת אשר נראתה עד אז עלי-אדמות.

בעולמות אחרים, כמו גם באורנטיה, נגע מפגן המוות הנשגב של ישוע האדם על הצלב בגולגותא ברגשותיהם של בני התמותה, בעודו מניע את המלאכיות לעבר המסירות העילאית ביותר.

הצלב הינו הסמל הגבוה של שירות קדוש, של אדם המקדיש את חייו לרווחת הזולת ולגאולתו. הצלב איננו מסמל את הקרבתו של בן האל החף-מפשע במקום החוטאים אשר פשעו, קורבן המיועד להפיס את זעמו של האל ואת עלבונו, אלא שהצלב מהווה סמל קדוש, הן על הארץ והן ברחבי יקום עצום ממדים, לאופן שבו מוסרים הטובים את עצמם עבור הרשעים וגואלים אותם במסירות אהבה זו ממש. הצלב מסמל את צורת השירות הבלתי-אנוכית הגבוהה ביותר, המסירות העילאית לחיי מתת מלאים של צדיקות בשירות הנעשה בלב שלם, ואפילו במוות, במוות על הצלב. והמראה של הסמל הכביר הזה, חיי המתת של ישוע, אכן מעורר בכולנו השראה לרצות ולעשות אותו דבר.

כאשר גברים ונשים חושבים מתבוננים בישוע המוסר את חייו על הצלב, הם לא יוכלו להמשיך ולהרשות לעצמם להתלונן על קשיי החיים, ואפילו על הגדולים שבהם, קל וחומר על הצרות הקטנות ועל המצוקות המדומות שלהם. חייו היו כה מופלאים ומוותו כביר של ניצחון, ויחד הם מניעים את כולנו לשתף את שניהם. כל חיי המתת של מיכאל הינם מושכים באמת, למן ימי צעירותו ועד למפגן המהמם של מותו על הצלב.

על-כן, כאשר אתם מתייחסים לצלב כאל התגלות האל, אל תתבוננו בו בעיני האדם הפרימיטיבי, ואף לא בעיני הברברי אשר בא לאחריו, שהרי שניהם התייחסו אל האל כאל ריבון נוקשה העוסק באכיפת החוק ובהשלטת הצדק. במקום זאת, ודאו כי הנכם רואים בצלב סמל מוחלט לאהבתו ולמסירותו של ישוע למשימת המתת שלו עבור העמים בני התמותה של יקומו העצום. ראו במוותו של בן האדם את פסגת הביטוי של האהבה האלוהית של האב אל בניו אשר בעולמות בני התמותה. הצלב מדגים, אפוא, את מסירות החיבה המתמסרת ואת מתת הגאולה מרצון עבור אלה אשר נכונים לקבל מתנות ומסירות מעין אלה. הצלב לא ביטא שום-דבר אשר האב דרש – רק את מה שישוע נתן כל-כך מרצונו שלו, ואת מה שהוא סירב להימנע ממנו.

מסמך 188

אם אדם לא יוכל להעריך את ישוע ולהבין את משמעות משימת המתת שלו עלי אדמות, אז הוא יוכל, לכל הפחות, להבין את העובדה שהוא חלק בסבל האנושי. אף-פעם לא יצטרך אדם לחשוש שמא הבורא איננו יודע את טיבן של מצוקות חייו ואת שיעורן.

הננו יודעים כי המוות על הצלב לא נועד להפיס את דעתו של האל, אלא לעורר את הבנתו של האדם את האהבה הנצחית של האב ואת רחמיו הבלתי-נדלים של בנו, וכן לשדר את כל האמיתות האוניברסאליות האלה אל יקום שלם.

טוריטור